

Όχι στο «ήπιο κλίμα»! Μαζική αντίσταση απ' τα κάτω

«Κεντρώο» φτιασίδωμα του ρεβανσιστικού του προγράμματος από τον Μητσοτάκη – κεντροαριστερός εκφυλισμός και διαπιστευτήρια «πολιτικού πολιτισμού» από τον Τσίπρα

Του Πάνου Κοσμά

Στο «παρά πέντε» των εκλογών της 7ης Ιουλίου η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ δεν προώθησε μόνο τα μέτρα «ανακούφισης της κοινωνικής πλειοψηφίας» αλλά και κάποια άλλα, που από πρώτη ματιά μοιάζουν ανεξήγητα. Όπως, για παράδειγμα, το νομοσχέδιο για τον νέο Ποινικό Κώδικα, ο οποίος ήταν γεμάτος με εκδουλεύσεις προς το σύστημα. Καλή ώρα, με βάση τις προβλέψεις αυτού του νομοσχεδίου απαλλάχθηκαν μερικά «καλά παιδιά» για την υπόθεση Ζίμενς, αποφυλακίστηκε ο Φλώρος, ενώ άλλα «καλά παιδιά» ζητούν την έκδοση με βάση τις προβλέψεις του νέου Π.Κ. αποφάσεων δικαστηρίων που ελήφθησαν με βάση τον παλιό Π.Κ. Εξάλλου, η αρχικώς προτεινόμενη ρύθμιση για το θέμα του βιασμού κάλυπτε τις πιο αντιδραστικές απόψεις – τελικά αποσύρθηκε κάτω από τη γενική κατακραυγή. Ύστερα από τις εκλογές της 7ης Ιουλίου, οι εκδουλεύσεις προς το σύστημα συνεχίστηκαν, με τη μορφή αυτή τη φορά αλληπάλληλων διαπιστευτηρίων σε όλα τα επίπεδα ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι το κόμμα του «πολιτικού πολιτισμού», της «ομαλής εναλλαγής» και εν τέλει του «ήπιου κλίματος».

Το «ήπιο κλίμα» είναι... παλιά μου τέχνη κόσκινο για τη

σοσιαλδημοκρατία, κι όχι μόνο της ύστερης α λα Σημίτη και Γιωργάκη: μην ξεχνάμε ότι βαδίζοντας προς τις εκλογές του 1981, ο Αντρέας Παπανδρέου «άδειασε» κυνικά και συνειδητά κάθε προοπτική να πέσει η Δεξιά υπό την πίεση ενός μαχητικού κινήματος ύστερα από τη βάρβαρη καταστολή της Δεξιάς και τους δύο νεκρούς (Κουμή – Κανελλοπούλου) στην πορεία του Πολυτεχνείου το 1980.

Από την άλλη, ο Μητσοτάκης, φρονίμως ποιών, δεν άκουσε τις συμβουλές του Μάκη Βορίδη ώστε να πολιτευτεί άμεσα με γνώμονα ένα ιδεολογικοποιημένο ρεβανσισμό ενάντια στον ΣΥΡΙΖΑ, προτιμώντας να ανταποκριθεί στη χειρονομία περί «πολιτικού πολιτισμού» του ΣΥΡΙΖΑ και να φτιασιδώσει με κεντρώο επίχρισμα την πολιτική του.

Τόσο η ΝΔ όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ, δεν τηρούν χωρίς σοβαρό λόγο μια τέτοια στάση. Και οι δύο, θέλουν τώρα να «ξεφορτωθούν τις «δουλείες» που τους άφησαν σαν παρακαταθήκη οι εντάσεις των εκλογών και κυρίως η ταξική πόλωση που κρύβεται πίσω από αυτές τις εντάσεις. Κυρίως όμως θέλουν, για διαφορετικούς λόγους καθένας, να ξορκίσουν τους «δαίμονες» που απειλούν τον «πολιτικό τους πολιτισμό».

Μητσοτάκης: εντολοδόχος του ρεβανσισμού του κεφαλαίου

Στον καπιταλισμό, ιδιαίτερα σε αυτόν της περιόδου ύστερα από την κρίση του 2008, όλες οι ωμότητες διαπράττονται στο όνομα υψηλών αξιών. Αυτή η γλώσσα παραλλαγής είναι πλέον τυπική και αναγνωρίσιμη και είναι πάντα προπομπός πολιτικών και κοινωνικών ωμοτήτων.

Θα το πούμε εξ αρχής: η κυβέρνηση του Μητσοτάκη είναι εντολοδόχος των ρεβανσιστικών απαιτήσεων της ελληνικής άρχουσας τάξης. Δεν έχει ούτε χρόνο ούτε διάθεση να καθυστερήσει στην προσπάθεια να υλοποιήσει αυτές τις

απαιτήσεις.

Με το «κεντρώο» φτιασίδωμα και σηκώνοντας τη σημαία της «ανάπτυξης», ο Μητσοτάκης προβάλλει το σύνθημα που συμπυκνώνει τους φόβους και τα άγχη, αλλά και τις ελπίδες και τη βουλιμία της ελληνικής άρχουσας τάξης. Τι φοβάται και τι θέλει η αστική τάξη βάζοντας τον Μητσοτάκη να σηκώσει τη σημαία της ανάπτυξης;

Πρώτο, φοβάται γιατί γνωρίζει ότι ο ελληνικός καπιταλισμός εξακολουθεί να είναι ουσιαστικά χρεοκοπημένος. Με κρατικό χρέος πάνω από 180% του ΑΕΠ (όταν η χρεοκοπία τού χτύπησε την πόρτα το 2010 με χρέος λίγο υψηλότερο του 125% του ΑΕΠ), με διαρκή διεύρυνση του τμήματος του χρέους που θα χρηματοδοτείται από τις αγορές (το οποίο θα έχει σε κάθε περίπτωση ακριβότερο επιτόκιο) και με τα τεράστια πρωτογενή πλεονάσματα να απορροφούν πολύτιμους πόρους καθλώνοντας τους ρυθμούς ανάπτυξης σε ισχνά έως μέτρια επίπεδα, η κατάσταση ουσιαστικής χρεοκοπίας παραμένει.

Δεύτερο, οι τράπεζες είναι επίσης χρεοκοπημένες. Με «κόκκινα» δάνεια συνολικά γύρω στα 90 δισ. ευρώ και με μεγάλα ποσά αναβαλλόμενου φόρου, οι τράπεζες είναι σε σημαντικό βαθμό χρηματοπιστωτικά κουφάρια, και ταυτόχρονα βαμπίρ που ζουν δεσμεύοντας και λεηλατώντας οικονομικούς πόρους κι όχι χρηματοδοτώντας την καπιταλιστική ανάπτυξη.

Την «καθαρή έξοδο από τα μνημόνια» ήθελαν και επέβαλαν πρώτοι απ' όλους οι δανειστές επειδή, για μια σειρά λόγους, δεν ήθελαν ούτε μπορούσαν να συνεχίσουν να είναι κρατικοί διαχειριστές του ελληνικού χρέους. Επέβαλαν λοιπόν μια μακροχρόνια ρύθμιση με θεμέλιο λίθο τις συμφωνίες για το ύψος των πρωτογενών πλεονασμάτων (που γι' αυτό δεν αλλάζουν) με την οποία κατά συνθήκη το ελληνικό κρατικό χρέος θεωρείται βιώσιμο και οι ελληνικές τράπεζες «υγιείς» – αν και με προβλήματα. Αυτές οι δύο παραδοχές είναι κατά συνθήκη ψεύδη, αφού κρύβουν δύο μείζονα δομικά/«υπαρξιακά» προβλήματα για τον ελληνικό καπιταλισμό. Αυτά τα προβλήματα κρύβονται κάτω από το «χαλί»

των ρευστών διαθεσίμων ύψους περίπου 37 δισ. ευρώ, του περίφημου «μαξιλαριού» ρευστότητας, που εξασφαλίζει τις δαπάνες εξυπηρέτησης του χρέους μέχρι και το 2022 και υπό προϋποθέσεις για λίγα ακόμη χρόνια ύστερα από αυτό. Όμως αυτό το «μαξιλάρι» δεν θα σημαίνει πολλά πράγματα αν μια νέα διεθνής κρίση «κλείσει» ξανά τις αγορές, ιδιαίτερα για τις χώρες με τα μεγαλύτερα προβλήματα κρατικού και ιδιωτικού χρέους – και η Ελλάδα είναι το δακτυλοδεικτούμενο παράδειγμα παγκοσμίως...

Με αυτά τα θεμελιώδη δεδομένα, ο ελληνικός καπιταλισμός μοιάζει με τον μελλοθάνατο που περιμένει την «ώρα της κρίσεως», η οποία αργά ή γρήγορα θα έρθει. Εν προκειμένω, η «ώρα της κρίσεως» είναι η στιγμή που ο ανοδικός οικονομικός κύκλος διεθνώς θα «γυρίσει» σε μια σημαντική επιβράδυνση ή και ύφεση. Σε αυτή την περίπτωση, ο μεγαλύτερος κίνδυνος δεν είναι η επιβράδυνση ή η ύφεση καθαυτές, αλλά η ισχυρή πιθανότητα να πυροδοτήσουν μια νέα διεθνή χρηματοπιστωτική κρίση. Σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, που τοποθετείται στο βραχυ-μεσοπρόθεσμο ορίζοντα κι όχι «κάποτε» στο μακρινό μέλλον, ο ελληνικός καπιταλισμός έχει κλείσει ραντεβού στα «γουνανάδικα» της παγκόσμιας κερδοσκοπίας και τοκογλυφίας.

Τα ισχυρά ρίγη ρεβανσισμού που διατρέχουν τη ραχοκοκαλιά της ελληνικής άρχουσας τάξης εδράζονται πρώτα απ' όλα σε αυτόν το δικαιολογημένο φόβο: πρέπει να κάνει τα πάντα «εδώ και τώρα» για να οχυρωθεί απέναντι στον επερχόμενο κίνδυνο. Και τι μπορεί να κάνει; Πρέπει να στηρίξει τις τράπεζές του και να λεηλατήσει πόρους απ' όλες τις δυνατές πηγές για να χρηματοδοτήσει το κεφάλαιο. Αυτό σημαίνει μια πιο ωμή διαχείριση, που παρά τις καλές του υπηρεσίες από τον Ιούλιο του 2015 μέχρι και χθες, δεν ήταν κατάλληλος να υλοποιήσει ο ΣΥΡΙΖΑ. Διότι τα «λεφτά» δεν υπάρχουν στη στρατόσφαιρα: είναι ο πλούτος που παράγεται στην κοινωνική καπιταλιστική παραγωγή και μετριέται κάθε χρόνο με το ΑΕΠ. Εξοικονόμηση πόρων για τις τράπεζες και την «ανάπτυξη», δηλαδή για τις ανάγκες του κεφαλαίου, σημαίνει αντίστοιχη αφαίμαξη πόρων από την εργατική

τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Έτσι εξηγούνται οι «μεγάλες ιδέες» που έχουν ακουστεί (ανεξάρτητα σε ποιο βαθμό ή αν θα εφαρμοστούν όλες):

- Η χρησιμοποίηση μέρους του «μαξιλαριού» ρευστών διαθεσίμων για να στηριχτούν κεφαλαιακά οι τράπεζες, να απαλλαγούν δηλαδή από μεγάλο μέρος του σάπιου ενεργητικού των «κόκκινων» δανείων. Βεβαίως αυτή η κίνηση, πέραν του ότι απαιτεί τη σύμφωνη γνώμη των δανειστών, θα κρεμάσει τον ελληνικό καπιταλισμό στα μανταλάκια των αγορών, αλλά ο πνιγμένος από τα μαλλιά του πιάνεται...
- Η κατάργηση του Κοινωνικού Εισοδήματος Αλληλεγγύης (το 200σάρι στους εξαθλιωμένους), η οποία μεταφράζεται σε πόρους 800 περίπου εκατομμυρίων ευρώ ετησίως, για να χρηματοδοτηθούν οι φοροαπαλλαγές στο κεφάλαιο.
- Η επιτάχυνση των ιδιωτικοποιήσεων και του ξεπουλήματος δημόσιας περιουσίας, υποδομών και κοινών αγαθών (τομέας στον οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ έπραξε τα άμεσα επιβαλλόμενα από τους δανειστές αλλά δεν έδειξε ζήλο για τις αναγκαίες «επιταχύνσεις»...). Είναι μια μορφή μεταφοράς δημόσιων πόρων στο κεφάλαιο μπιρ παρά, με εξασφαλισμένες υποδομές και κύκλο εργασιών... Η ΔΕΗ και το Ελληνικό θα είναι μόνο η αρχή.
- Η ιδιωτικοποίηση της επικουρικής ασφάλισης – μια επιχείρηση μεταφοράς ασφαλιστικών πόρων στους ιδιώτες.
- Η άμεση και έμμεση ιδιωτικοποίηση τμημάτων του δημόσιου εκπαιδευτικού μηχανισμού – ένα ακόμη δώρο στους ιδιώτες επιχειρηματίες.
- Η μείωση των φόρων για το κεφάλαιο (μείωση φορολογικών συντελεστών κερδών, μείωση ασφαλιστικών εισφορών κ.λπ.).
- Η πλήρης κατεδάφιση των εργασιακών σχέσεων.

Είναι επομένως φανερό γιατί η «ανάπτυξη» είναι κεντρική έννοια στο πρόγραμμα του Μητσοτάκη. Και είναι επίσης φανερό γιατί μια

τέτοια πολιτική, που θα καθηλώσει την εσωτερική ζήτηση, στηρίζεται τόσο πολύ στην ελπίδα των ξένων επενδύσεων και στο «σάρωμα των εμποδίων στο δρόμο της ανάπτυξης».

Τέλος, είναι επίσης φανερό γιατί ο ελληνικός καπιταλισμός -και σε αυτό τον τομέα ο ΣΥΡΙΖΑ ξεπέρασε και τη Δεξιά- είναι έτοιμος για κάθε τυχοδιωκτισμό στα ζητήματα των ΑΟΖ και των σχέσεων με το δυτικό ιμπεριαλισμό: «ανοίγοντας το παιχνίδι», ελπίζει ότι αυξάνει τις πιθανότητές του να βρει συμμάχους και «κατανόηση» στα ιμπεριαλιστικά κέντρα, να αποφύγει τα χειρότερα και τελικά να βγει κερδισμένος.

ΣΥΡΙΖΑ: κεντροαριστερός εκφυλισμός και «πολιτικός πολιτισμός»

Οι προεκλογικές εκδουλεύσεις προς το σύστημα και τα μετεκλογικά διαπιστευτήρια «πολιτικού πολιτισμού» του ΣΥΡΙΖΑ έχουν, αντίστοιχα, τους δικούς τους λόγους:

Πρώτο, ο ΣΥΡΙΖΑ είχε εμπλακεί σε πόλεμο απόκτησης ερεισμάτων στο «βαθύ κράτος» (δικαστικό μηχανισμό, μίντια, κορυφαίους επιχειρηματίες) για να μπορέσει να σταθεί πολιτικά. Και όλοι γνωρίζουμε ότι αυτοί οι πόλεμοι είναι πάντα «βρόμικοι» και διεξάγονται με βρόμικα μέσα. Ο Λούλα και η Ρούσεφ είναι σε άλλη ήπειρο, αλλά συμβολίζουν μια πραγματική απειλή για κορυφαία στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ: να εμπλακούν σε σκάνδαλα και δικαστικές διώξεις. Τα διαπιστευτήρια «πολιτικού πολιτισμού» ισοδυναμούν με έκκληση για «ασυλία»...

Δεύτερο, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει έναντι μιας τέτοιας ασυλίας να προσφέρει κάτι σημαντικό: να ρίξει το βάρος του ώστε η αντιπολίτευση στην κυβερνητική πολιτική Μητσοτάκη να μη βγει εκτός του πλαισίου του «πολιτικού πολιτισμού» και των «κονταροχτυπημάτων» στη Βουλή και σε καμία περίπτωση να μην προσλάβει χαρακτηριστικά μαζικής αντιπαράθεσης στο δρόμο. Ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να προσφέρει σε αυτό καλές υπηρεσίες ακριβώς

γιατί δεν είναι ίδιος με τη ΝΔ: δεν είναι ένα αστικό κόμμα αλλά ένα εκφυλισμένο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα που «συνομιλεί» με τους φόβους και τις αυταπάτες, δηλαδή τις ελπίδες, μεγάλου μέρους του «λαού της Αριστεράς» και εργατικών/λαϊκών στρωμάτων που το πολιτικό/ταξικό τους ένστικτο τους λέει ότι ο Μητσοτάκης θα είναι μια φονική μηχανή του κεφαλαίου ενάντια στα δικαιώματά τους.

Τρίτο, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δεν ζητεί μόνο ασυλία. Ζητεί επιπλέον -και κυρίως- τα αστικά διαπιστευτήρια για να αποτελέσει το δεύτερο πυλώνα του «δικομματισμού» εξελισσόμενος σε «σοβαρό» κεντροαριστερό κόμμα, κανιβαλίζοντας σε αυτή την προοπτική και το ΚΙΝΑΛ.

Όλα αυτά εξαντλούν τα περιθώρια «μαχητικής» αντιπολίτευσης σε δημαγωγίες στη Βουλή – και αυτές χωρίς να εκφεύγουν από τα όρια του «πολιτικού πολιτισμού».

Τον Μητσοτάκη θα τον σταματήσουμε στο δρόμο!

Τόσο το σχέδιο της κυβέρνησης Μητσοτάκη για υλοποίηση ενός ρεβανσιστικού προγράμματος όσο και το σχέδιο του Τσίπρα για «ελεγχόμενη» αντιπολίτευση και μετασχηματισμό του ΣΥΡΙΖΑ σε «μεγάλη δημοκρατική παράταξη» με τη συναίνεση του «μεγάλου αφεντικού», δηλαδή της αστικής τάξης, κινδυνεύουν να τιναχτούν στον αέρα από δύο βασικές αιτίες:

Πρώτο, από την υποτροπή της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού – μια ισχυρή πιθανότητα που, όπως είπαμε παραπάνω, τοποθετείται στο βραχυ-μεσοπρόθεσμο χρονικό ορίζοντα.

Δεύτερο, από την πιθανότητα να εκδηλωθεί αυτό ακριβώς που φοβούνται τόσο ο Μητσοτάκης όσο και ο Τσίπρας. Μαζική αντίσταση στις κυβερνητικές πολιτικές.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, με βεβαρημένο «ιστορικό», απέτυχε να σταματήσει τον

Μητσοτάκη στις εκλογές. Τώρα, με όλων των ειδών τις εκλογές να απέχουν θεωρητικά 4 χρόνια, κανείς δεν μπορεί να πιστέψει ότι θα σταματήσουμε τον Μητσοτάκη στη Βουλή. Στο ερώτημα «πώς θα σταματήσουμε στον Μητσοτάκη» ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει να προσφέρει απάντηση, ή μάλλον έχει να προσφέρει μια απάντηση και λαθεμένη και μη πειστική. Όταν το «μαστίγιο της αντίδρασης» θα δουλεύει υπερωρίες, ο μαζικός εξωκοινοβουλευτικός αγώνας, ο «δρόμος», θα είναι η μόνη απάντηση.

Αυτή την απλή αλήθεια πρέπει η Αριστερά και οι μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος να κάνουν μαζική γραμμή: Όχι στο «ήπιο κλίμα» – όχι στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες – τον Μητσοτάκη θα τον σταματήσουμε στο δρόμο!

Η κυβέρνηση της ΝΔ θα είναι στο εξής ο βασικός «μηχανισμός» που ασκεί πολιτικές για τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Θα το κάνει από τη θέση και με το ζήλο του βασικού κόμματος του κεφαλαίου, που ως εντολοδόχος του ρεβανσισμού της άρχουσας τάξης, έρχεται για να εφαρμόσει ένα ρεβανσιστικό πρόγραμμα. Δίπλα σε αυτήν, πρέπει να έχουμε συνεχώς το νου μας για την ακροδεξιά «πρωτοπορία» και το ενδεχόμενο, αν οι περιστάσεις το ευνοήσουν ή το «απαιτήσουν», να εκφραστεί ξανά στο δρόμο, τραμπουκίζοντας ιδέες, κόσμο και συλλογικότητες της Αριστεράς και του κινήματος. Αυτοί είναι οι πολιτικοί στόχοι που πάνω τους πρέπει να χτυπάνε όλα τα «σφυριά». Όποιος συσκοτίζει την απόλυτη προτεραιότητα να εστιάσουμε σε αυτούς τους στόχους και να συγκεντρώσουμε δυνάμεις ενάντιά τους, απλούστατα υπονομεύει τη δυνατότητα να παλέψουμε αποτελεσματικά εναντίον τους.

Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι πολιτικός αντίπαλος αλλά όχι ταξικός εχθρός. Ο ρεφορμισμός (εν προκειμένω εκφυλισμένος/σοσιαλδημοκρατικού τύπου ρεφορμισμός) είναι πολιτικός αντίπαλος για την ταξική/αντικαπιταλιστική Αριστερά, είναι «πράκτορας» των αστικών ιδεών και πρακτικών μέσα στο εργατικό κίνημα και την Αριστερά, αλλά είναι ο αντίπαλος που πρέπει να νικήσουμε για να παλέψουμε αποτελεσματικά το «μεγάλο αφεντικό», τον Μητσοτάκη σαν πολιτικό εκπρόσωπο της άρχουσας τάξης. Ο ΣΥΡΙΖΑ εξασφάλισε το 31,5% και τη θέση του ηγεμονικού φορέα της

«μεγάλης δημοκρατικής παράταξης» πατώντας πάνω στους φόβους και τις αυταπάτες κόσμου της Αριστεράς και των εργαζόμενων τάξεων, που χάρη σε ένα σωστό γενικά πολιτικό και ταξικό ένστικτο αντιλαμβάνονται ότι απειλούνται από τις πολιτικές μιας ρεβανσιστικής δεξιάς. Το γεγονός ότι ο κόσμος αυτός επέλεξε τον ΣΥΡΙΖΑ για να βάλει κάποιο εκλογικό «φρένο» στον Μητσοτάκη, το γεγονός ότι στις 7 Ιουλίου με αυτή τη λογική ψήφισαν ακόμη και ψηφοφόροι του ΚΚΕ ή και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ την 26η Μαΐου, δείχνει ότι αυτός ο κόσμος δεν έβλεπε άλλο αξιόπιστο τρόπο για να σταματήσουμε τον Μητσοτάκη. Αν η πολιτική της Αριστεράς δεν μπορεί να ξεχωρίσει το ιστορικό κόμμα του κεφαλαίου από το ρεφορμισμό (έστω και εκφυλισμένο/σοσιαλδημοκρατικού τύπου), αν δεν μπορεί να ξεχωρίσει το «λαό της δεξιάς» (και άκρας δεξιάς) από το «λαό της Αριστεράς», αν δεν μπορεί να ξεχωρίσει την αστική τάξη και τους μικρομεσαίους συμμάχους της από τις πολιτικές αυταπάτες των εργαζόμενων τάξεων, τότε δεν μπορεί να ασκήσει καμία αποτελεσματική πολιτική. Θα συνεχίσει να αποξενώνεται από τον κόσμο και να χάνει τις μάχες της εκπροσώπησής του από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Η κυβέρνηση του Μητσοτάκη πρέπει να στοχοποιηθεί για τις πολιτικές της και η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ γιατί ούτε θέλει ούτε μπορεί να σταματήσει τον Μητσοτάκη. Γιατί η κριτική της στις πολιτικές Μητσοτάκη είναι και λειψές και λαθεμένες και -κυρίως- γιατί ο τόπος και ο τρόπος για να σταματήσουμε αυτές τις πολιτικές δεν είναι οι δημαγωγίες στη Βουλή και ο επικοινωνιακός πόλεμος, αλλά το κίνημα αντίστασης, ο δρόμος. Γιατί, παίζοντας το κακόγουστο παιχνίδι του «ήπιου κλίματος» και του «πολιτικού πολιτισμού», και συμπαρατασσόμενη στο εργατικό κίνημα ενεργά με τις δυνάμεις της ΝΔ και του ΚΙΝΑΛ, προδίδει ανοιχτά τις διαθέσεις μεγάλου μέρους των ψηφοφόρων της για αντίσταση στον Μητσοτάκη.

Οργανώνοντας τη μαζική εξωκοινοβουλευτική αντίσταση στις πολιτικές της κυβέρνησης Μητσοτάκη, μπορούμε να νικήσουμε και τον Τσίπρα με βάση το γενικό προσανατολισμό «Όχι στο ‘‘ήπιο κλίμα’’ – όχι στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες – τον Μητσοτάκη θα τον σταματήσουμε στο δρόμο!».

**Το κεντρικό πολιτικό άρθρο της εφημερίδας «Κόκκινο Νήμα» Νο 12
που κυκλοφορεί**

Η πολιτική κατάρρευση της ΧΑ λίγο πριν τις αποφάσεις της δίκης
Θανάσης Κούρκουλας σελ. 4

Κόκκινο νήμα

Η «Αντιγόνη» Rachete και η πολιτική ανυπακοή
Ηλίας Ιωακείμογλου σελ. 6

Η ΝΔ εντολοδόχος του ρεβανσισμού του κεφαλαίου - «πολιτικός πολιτισμός» και κεντροαριστερή μετάλλαξη από τον ΣΥΡΙΖΑ

Στο δρόμο θα σταματήσουμε τον Μητσοτάκη!

Οδοιπορικό σε μονοπάτια της γερμανικής εργατικής τάξης
Γ. Ορταντζόγλου - Χ. Παναγιωτόπουλος σελ. 8-9

Τι είναι και πώς αντιμετωπίζεται ο φασισμός;
Αλέξης Λιοσάτος Σελ. 12-14

